

– Када у држави постоји посебно тешка економска и финансијска ситуација и када, због тога, постоји потреба да се привремено смање додељене и исплаћиване пензије, није допуштено смањити старосне пензије особама које имају посао или се баве приватним предузетништвом у већој мери у односу на особе које примају такву пензију, а немају посао и не баве се приватним предузетништвом;

– Старосне пензије које су смањене због економске и финансијске кризе морају се надокнадити (овај захтев је повезан и са везом пензије, као сигурне исплате, са правом на власништво заштићено чланом 23. Устава). Смањујући пензије, законодавац мора успоставити механизам за компензацију губитака нанесених дотичним лицима, чиме држава преузима обавезу да након завршетка ванредне ситуације праведно и у разумном року овим лицима надокнади поменуте губитке. У случају када су државне пензије смањене у већој мери, могуће је да се одреди њихово надокнађивање, али у мањој мери од старосних пензија. У својој одлуци од 6. фебруара 2012. године, Уставни суд је, поред осталог, испитао пропорције смањења пензија и утврдио да је правна регулатива за смањење државних пензија у извесној мери противуставна. Није утврђено да су пропорције смањења старосних пензија противуставне, али је утврђено да је правна регулатива којом се пензије пензионера који раде (или воде неки приватан посао) смањују у већој мери, противуставна. Уставни суд је изразио то мишљење док је разрађивао раније формулисану доктринарну одредбу према којој законодавац не може прописати законску регулативу којом ће се особи којој је додељена и исплаћује јој се старосна пензија (укључујући ту и државну пензију), због тога ограничити могућност да слободно одабере занимање или приватни посао, тј. биће јој исплаћен само један део пензије (одлуке Уставног суда од 25. октобра 2002. године и 3. децембра 2002. године). Разрађујући доктринарну одредбу (први пут формулисану у одлуци Уставног суда од 25. новембра 2002. године), у својој одлуци од 6. фебруара 2012. године, Уставни суд је запазио да се концепт уставног права на пензију, као периодичну исплату извесне суме, не може поистоветити са концептом права на власништво у редовном грађанском праву. У својој одлуци од 6. фебруара 2012. године, испитујући законске одредбе везане за смањење пензија и државних пензија за време економске кризе, Уставни суд је имао прилику да оцени колико је законодавац у време економске кризе поштовао захтеве који проистичу из Устава, као и оне које је формулисао Уставни суд у погледу смањења пензија, и том приликом установио да су неке одредбе ових закона у сукобу са Уставом.

У својој одлуци од 27. фебруара 2012. године, Уставни суд је тумачио и неке уставне захтеве који се тичу социјалне помоћи породицама које подижу малолетну децу, тј. питања доделе и ограничавања исплата за породичко одсуство мајке и одсуство оца, као и додатака за мајку и оца,